

Letna plača 2 gold.
Družtveniki dobivajo list
brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji, dijaki
in nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gid.

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva

po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Umorjenje mlade matice po prašenji. — O raznem médu in njegovi dobroti. — Letošnja letina. — Kratko poročilo v 21. občnem zboru avstrijskih in nemških čebelarjev v Vratislavi. — Imenik. — Listnica opravištva.

Zarad potovanja k občnemu zboru in vsled tega nakupičenega dela se nam je list malo zapoznil. Deseti list bode izšel v redu.

Umorjenje mlade matice po prašenji.

Mnogokrat se primeri, da najboljši roj ne napreduje, kakor bi imel, ampak pojemlje in pojemlje, dokler se nekako vse razgubi. Navadno še le potem, ko je prepozno, čebelar zapazi, da panj matice nima. In kaj je tega krivo? Nič drugega, kakor da je bila matica precej po prašenji zamorjena. Čudna prikazen to, in vendar se zgodi, da prvi večer čebele podavijo vse mlade matice in si le eno za mater izvolijo in ko se ta po prašenji oplodena domú vrača, jo čebele popadejo in zadavijo. Znabiti da tega marsikteri star čebelar še ni zapazil, ali saj si reči ni vedel razjasniti; pripeti pa se mnogokrat v žalost in škodo čebelarja. Izvrstni čebelar Klemke, po katerem smo članek posneli, pripoveduje, da je po takem načinu že večkrat zgubil najlepše matice, na ktere je zlate gradove zidal in dobiček od njih že za dve, tri leta naprej preračunal in pristavlja: „Naj bi nam kdo vzrok te grde, svojeglavne razvade naših ljubljensk, bodi si po resnem premišljevanji, ali po naključji razodel ter tudi pomočke temu v okom priti naznanil, zaslužil bi si očitno zahvalo in pripoznanje vsih čebelarjev!“ Mi pa dostavljamo: Pomočki, umorjenje oplodene matice zabraniti, bi znabiti kmalo, ali saj ni dvomiti, da sčasoma naši, naj bi le vzrok neugodne prikazni vedeli. Naj povemo našim bralcem neko tako prigodbo, kakor jo pripoveduje pisatelj g. Klemke; znabiti kaj k razjasnenji pripomore.

Posebno nespametno, pravi on, se v tej reči obnašajo mnogokrat mali roji in maločebelni panji. Zlasti se to primeri, kadar je več dni deževno in slabo vreme ter čebele nimajo mlade zalege gojiti. Kolikrat sem mogel, če je potem kak lep dan nastopil, čez nore živalice ves hud in jezen biti, namest da bi se lepega dneva veselil! Ker me je večkratna škoda zmodrila, sem navadno v takem dnevu s potrebnimi matičnicami v žepu pazno čuval pred čebelnjakom, da sem po vrnitvi na-

padeno matico brž iz gnječe rešil. Da-si sem tako marsikteri življenje ohranil, se mi je vendar primerilo, da mi je bila kakor bi z očmi trenil, naj ljubša matica pohabljená ali celó umorjena. Ta nesreča se mi je celó tudi pri takih maticah primerila, ki zaradi kakega koli vzroka niso se oplodene povračale. Da čebelarjev z malenkostmi ne trudim, naj povem le prav pohujšljiv primerljaj. (Dalje prih.)

O raznem médu in njegovi dobroti.

Méd je sladek sok rastlinskega cvetja, ktereга čebele naberajo, prekuhovaje predelajo in v satovje nanosijo. Nekdaj so mislili, da sladek in gost méd, kakor ga mi iz satovja dobivamo, čebele dobivajo v cvetju ter ga le domú nanosijo; zdaj se vé da vsak vé, da to ni res. Sladek cvetlični sok še kratkomalo ni méd, ampak še le postane potem, ko ga čebele po svoji naravni zmožnosti prekuhajo.

Enako zamorejo čebele pa tudi druge sladčice v méd predelovati, kar nekđaj tudi niso verjeli. Znano nam je, da čebele sladke snovi mnogovrstnih reči v méd predelujejo, n. pr. sladkorja, sadja, tudi žita, če se na slad zmelje in prekuha; celó odmečke olarij čebele rade obiskujejo. Vse to spričuje, da medú, kakoršnega mi iz satovja dobivamo, nikjer v naravi ni, ampak ga nam čebele pripravljajo.

Kakor pri vsaki reči, je tudi dobrota medú razna po raznosti sladkornih snovi. Za naj boljšega velja méd iz lipovega cveta, ki je zelenkasto-rumene barve ter ima nek posebno prijeten duh. Potem je méd iz spomladnih cvetlic, ki je navadno rumen. Nekoliko manj vredin je méd iz zgol sadnega drevja, potem iz rička, ki je bolj belkaste barve. In zadnjič je méd iz ajdovega cveta in resja. Ajdov méd imajo marsikteri zaradi rumeno-rujavkaste barve za boljšega, kakor družega, kar pa v resnici ni, ampak je gotovo ves méd boljši, ktereга čebele spomlad in o poletji nanašajo, kar mislimo, da je prav naravno. Tudi za jed rujav ajdov méd ni tako vabljev, kakor spomladni čisti méd belo-zelenkaste barve. Za pitanca je pa ajdov méd prav dober, ker čebele ga rade imajo in se priporočuje tudi s tem, ker je naj mlajši, tedaj gotovo ne zledeni in se ne strdi tako lahko, kakor stareji polletni ali celó spomladni.

Sem ter tje se sliši zatrdovati, da méd iz resja ni za zimo in da čebele dobivajo po njem grižo, je pa taka misel popolno napačna. Res ni prav dober za prezimovanje, ker je nekako prezlezast in klejast, da se mnogokrat po médmetalnici še ne da izločiti. Naj bi pa res bilo, da bi čebele po njem grižo dobivale, bi marsikje že nobene čebele ne imeli n. pr. v Lünenburškem resji, ker tam nobenega družega medú nimajo, čebel pa veliko in se jim tudi dobro obnašajo.

Naj slabejši méd pa je od mane in smereke, ker ima premalo sladkosti ali sladkornih snovi in delov v sebi, je mnogokrat tudi zeló klejast. Po njem čebele navadno dobivajo grižo, če imajo čez zimo takega medú preveč, družega pa premalo v panji. Čebelarji naj toraj dobro pazijo, da ne bodo cele satove smerekovega medú čebelam čez zimo pustili, ampak naj po končani paši nanošen smerekov méd spodrežejo,

Ni pa ta razloček le domišljija? Se méd mar dá tako ločiti? Niso to le prazne sanjarije? Tako in enako bo znabiti marsikdo naših slovenskih čebelarjev prašal, ki meri čebelarstvo po svoji navadi, ter ne umé, kako bi bilo to mogoče.

Odgovarjamo takim, da méd ločiti je mogoče: ter ni nikakor prazna domišljija; se vé da vsakemu čebelarju to ni mogoče, ker znati je treba več, kakor le spomladi roje ogrebat in jeseni polne panje žvepljati. Treba je, da je človek znanstveno in dejansko v čebelarstvu izurjen. Kakor se navadno po Slovenskem čebelari, pač res ni mogoče. Naj le kdo poskuša pri nepremakljivem satovji po trikrat, štirikrat čez leto satovje izrezovati, bo vidil, kako bo panj napredoval. Težava in sitnost zraven tudi nekoliko tehta, da bi nikakor ne hotli tega počenjati. Da drugzega ne rečemo, kar bi se dalo še reči. Al vse drugače je pri premakljivem satovji, če je umen mož čebelar zraven. Tú se brez posebne nadležnosti za čebelarja in za čebele sat za satom labko vun vzame ter z drugim nadomesti, ali pa méd z médmetalnico od satovja izloči ter isti sat v panj nazaj dene. Vse delo le kake dve, tri minute časa potrebuje.

Vidili smo v Vratislavski razstavi razni méd v steklenicah res tako lep in okusen, da ga je bilo veselje viditi; na vsaki steklenici je bilo zapisano, od kod je in kakih cvetlic. Po tem pa se vé, da je bila tudi cena od dvajset do sedemdeset soldov in po okoljščinah tudi več. In kjer se méd lahko spečá, je gotovo truda vredno. Al — neverni Tomaž je zmirom za petami — pa ni to le sleparija? Je li mogoče vedeti, kateri méd je od cveteče lipa, cvetečega rička itd. Pojdite no kam! bote umne čebelarje sleparije dolžili! Kmaló bi človek tudi od vas nič dobrega ne mislil. Ne, ni sleparija, ampak umetnost, kateri se nevednež se vé da čudi, ter mu je komaj vrjetno. Za danes le rečemo: Da tudi to se dá vedeti in se tudi vé, toda spet ponavljamo: vednost v čebelarstvu mora biti malo večá, kakor je navadno pri naših čebelarjih.

Letošnja letina

je bila za čebelarje po Nemškem prav dobra. V Vratislavi pri 21. občnem zboru sem čul čebelarje iz raznih krajev, ki se niso mogli prehvaliti, kako dobro letino so imeli. „Pri nas se je méd le cedil“, mi je nekdo rekel, vsaka posoda je bila premajhna in vedno smo mogli z médmetalnico delati. „Jezni menda niste bili?“ mu rečem. No, tega ravno ni bilo, pravi prvi; drugi mi pa zavrne: „Skoraj da, pa ne zarad medú in pridnost čebelic, ampak ker so nam naše gospodinje očitale, da se le z muhami pečamo, drugo delo pa zanemarjemo, pa — kdo bo li toliko bogato žetev v nemar pušchal!“ „Tudi meni se je včasih kaj tacega dozdevalo, dostavlja nek učitelj, pa sem komaj na pol slišal, ker sem imel oči in všesa v čebelnjaku.“ Tedaj sem si na tihem mislil, so ženske povsod enake, pa tudi čebelarji povsod krotke živalice. Nekdo je celó javkal: kaj pomaga, saj medú še za polovično ceno ne bomo spečali! Ti nehvaležnik ti! Če je li tudi po Slovenskem kateri tak ka li? Opomniti moramo, da po Nemškem nimajo jesenske paše; poletni čas, kadar imajo tam naj boljšo pašo, je bilo pa tudi vreme ugodno in zarad tega tak razloček. Se vé da pa tudi po široki Nemčiji ni povsod enako. Mnogo drugih sem čul dopovedovati, da so imeli prav srednjo, nekteri celó tudi slabo letino.

Kar tiče letine po Kranjskem in sploh po Slovenskem, se čujejo prav žalostni glasi. Dosti slaba letina za čebelarje je bila lauska, in letos je ne mara marsikje še slabejša. Tako namreč nam piše čebelar s Kamniške okolice: „Čebele so pri

nas prav slabe; vse robe s čebelami in satovjem vred nekteri panji imajo po 2—3 funte, tedaj medú gotovo nič. Začne se zdaj trganje, pa trganje bo le starih panjev; spraviti ne bo kaj. Če bomo hotli plemenjake ohraniti, bomo po dva, tri panje združevati mogli. Blagor mu, kdor ima nove panje s premakljivimi satniki! Zna-biti nas nadloga s časoma vendar zmodri, da staro šaro popustimo?“

Iz Št. Vidske okolice nad Ljubljano *) se nam poroča, da so panji bolj prazni kakor spomlad. Kdor je potoval s panji na Mah, ali proti Logatecu, ima nekaj malega, drugi pa nič. Od panja do panja smo prazno satovje s kako kapljo medú vkup metali, ter boljšega čakali, da biga za pitanec prihranili, pa porušili smo vse panje, in — pitanca ni nikjer. Za pleme jih nismo še kmalo tako malo pustili, kakor letos in še to bo težko preživelo.

Iz Ljubljanske okolice po lastni skušnji in pripovedovanji drugih čebelarjev ne moremo nič boljšega poročati. Panje po 16—20 funtov z lesom vred moramo za pleme puščati, če nočemo vsega podaviti. „Večidel sem vse panje tehtal, nam je nek čebelar pravil, pa po 15—16 funtov jih je naj več; naj boljši je tehtal 26 funtov s panjem vred. Smešno je — naj bi ne bilo toliko žalostno — da je nek panj s čebelami in satovjem vred — z medom ne smem reči — pol funta manj tehtal, kakor njegov sosed, letos prazen panj!“ Letos je res vesel, kdor ni čebel v ajdovo pašo prepeljal; ker stroškov si je mnogo prihranil, pridobil bi tako nič ne bil. Reve, ki so od dalječ s čebelami priromali! Še bolj tisti, ki so jih mnogo nakupili za jesensko pašo!

Po Štajarskem menda ni bilo veliko boljše. *Iz Slovenjegraške okolice* nam čebelar piše: „Za čebele je pri nas slaba letina. Rojev je bilo malo in ti so posebno radi uhajali. Ajdova paša je bila pičla, ker naj boljši čas je deževalo, potem bilo hladno. Sem ter tje so pa čebele vendar kak dan imele, pa medú le nimajo.“

Po Primorskem so imeli lansko leto dobro letino, letos kakor kaže tudi ne. „Vreme je bilo slabo, se nam poroča iz Goriškega pregorja, toraj niso mogle čebele nič nabrati. *Iz Bovca* čujemo, da so panji si le po dva funta pridobili. Tudi v *Kaboridu* se čebelarji zelo pritožujejo; pripeljali so iz Laškega po 2—3 funte bolj lahke panje, kakor so jih tje peljali. Kaj bo za plemenjake in kje bomo dobili zanje potrebnega pitanca?“

V Komenu na Krasu se čebelar B. pritožuje čez sušo. Roji so se radi kazili, delati so jih mogli čebelarji sami. Spet pa so se matice pri prašnji rade motile ter drugam zašle. Zato B. priporoča, naj se skončnice pomalajo, pa vsaka z drugo barvo, ker potem se matice manj motijo. „Imeli smo letos drugo nadlogo, namreč cele trume čebelnih volkov. Jaz sem vjel teh roparjev čez šestdeset ter jih po čebeljnaku obesil v strah drugim. Narejajte čebelarji panjem kolikor moč mala žrelica, da le čebela in trot skozi zamoreta. Še nekaj posebnega se mi je letos primerilo. Pri nekem drujecu je bilo troje matice, kar ravno ni nič čudnega; al čudno, da začele so se že na veji klati. Cele gruče so popadale na tla ter se grizle in klale, da bilo je skoraj vsega konec. Dve matici sem dobil mrtvi in tretja je bila vsa ogrizena. Spravil sem ostanjke živih čebel, jim dal nekoliko zalege, pa spodredile so si trotovnico in bil sem ob panj. Kaj tacega se mi še ni primerilo in reči si

*) Enako iz Št. Vidske okolice pri Zatični.

ne morem razjasniti. *) Povem vam tudi da je glavarstvo v Sežani odločilo (deželni zbor pa pritrnil), da naj se od ptujih v pašo pripeljanih čebel plačuje v komunkaso (srenjsko denarnico) po 10, gospodarju čebelnjaka pa po 5 soldov od panja ter naj bode po 1300 korakov narazen. **) Še nekaj: poznate vrstil? ***) Pri nas čebelarji to zelišče zelo obrajtajo. Zelišče je pritlično ter vse polno belega cvetja. Na jesenskem vrstilu dobivajo čebele méd, na spomladnem méd in obnožje.

Dostavek vredništva. Iz teh dopisov in poročil je jasno, da moramo čebelarji letošnjo letino, žali Bog! spet med slabe zapisati. Hočemo le zarad tega obupati ter čebelarstvo popustiti? Tega sicer ne: koliko let pa že korun gnjije? Kolikrat so že svinje za rudečo boleznijo sploh pocepale? pa zato še nismo popustili niti korona saditi, niti svinoreje. Pač bi bilo premissljevati in si prizadevati, čebelarstvo tako vrvnati, da bi zamoglo tudi v slabih letinah obstati. Po naših mislih in skušnjah je pri našem čebelarstvu po Slovenskem poglavitna napaka, da le naj rajše panje štejemó in kdor jih ima več, si sam več domišljeuje in tudi drugi ga imajo za večega čebelarja. Da je to zmeta velika, se nikoli bolj ne pokaže, kakor o slabih letinah. In takrat kaj je nasledek tega? To, da javkamo in tarnamo, pa — vse pri starem pustimo. Tú bi mi rekli: „Komur ni svetovati, mu ni pomagati.“ Komur pa je kaj svetovati in ne misli, da je sam vso učenost z veliko žlico posnel, svetujemo dve reči in sicer: prvič staro kopito popustiti ter se novega, umnega čebelarstva s premakljivimi satniki poprijeti; drugič pa ne več panjev šteti ter se na mnogo število panjev kaj zanašati in domišljevati, ampak gledati, da imamo močne panje v uljaku; ker le močni panji v dobri letini mnogo dobička dajó in v slabi letini le močni panji čez zimo preživijo. Spet letos imamo v tem skušnjo. Nek star čebelar je vedno zmajeval nad našim novim panjem; zdaj je vedel to, zdaj uno nad njim grajati. Pride in preide september, oba sva najne čebele za prezimovanje vrvnovala: on po svojem, jaz po svojem. Kako lahko sem jaz brez posebnega nadležvanja čebel po dva, tri panje v enega močnega združil in on? — no, saj veste kako je z nepremakljivim satovjem, — začudeno me gleda ter rad ali nerad spozná: I saj to vendar ni prazna reč; bi ne bil mislil, da gré tako lahko! Da ne bomo že rečenega dalje prežvekovali, zavrremo naše bralce na 9. list preteklega leta str. 71, oziroma tudi na strani 64 in 67. istega lanskega letnika.

Kratko poročilo v 21. občnem zboru avstrijskih in nemških čebelarjev v Vratislavi.

Ker smo naznauovali ta zbor našim bralcem, naj jim podamo tudi kratko poročilo tega zborovanja, da vedó, kaj se o takih prilikah godi in kakó po svetu čebelarji. Želeli smo sami enkrat nazoči biti pri takem zborovanji ne toliko zarad govorov, ker ti bodo navadno natisnjeni ter jih zamoremo domá še bolj pazno brati,

*) Naj berž je bil na veji kak prvi roj s staro matico, bodi si da Vi niste zapazili kdaj je rojil, bodi si tudi, da je od kod drugod priletel. Starodavna in stoletina skušnja je, da se druji in tretjiči z mladimi maticami ne koljejo tudi takrat ne, če tudi čebelar siloma po dva tri roje vkup dene. Vredn.

**) Nam ni prav jasno, morajo li biti pripeljane čebele od domačih čebeljakov toliko dalje, ali tudi med seboj? Vredn.

***) Mogoče da, al ime je tú neznano. Bi nam ne mogli naznaniti, kako se še drugače zove, znabiti po latinsko, če bi Vam kak duhovnik ali kdo drugi vedel povedati?

ampak ker naše društvo še ni bilo pri nobenem občnem zboru zastopano in pa naj bolj zarad velike razstave čebelarskega orodja, kakoršne pri občnih zborih posameznih dežel ali društev ni mogoče napraviti.

Na našo prošnjo za pripomoč zarad dolgega potovanja in nepremožnosti društvene denarnice, katero je slavni odbor kmetijske družbe blagovoljno podpiral, je vis. c. kr. ministerstvo kmetijstva v ta namen dovolilo osemdeset gl. podpore.

Potovanje je precej dolgo ter bo kakih sto in dvajset milj do Vratislave in naše stolno mesto Dunaj nekako v sredi. Vratislava (Breslau) je bilo še pred 135. l. avstrijsko mesto, kakor tudi cela dežela Šlezija. Mesto je lepo ter šteje blizo 250 tisuč prebivalcev, 36 cerkvá, izmed katerih je dvetretjini katoliških, da si so katoličani v manjšini; ima vseučilišče, več gimnazij in drugih šolskih naprav in prav obširno kupčijo. Da je knezoškof prečastiti g. Förster od pruske vlade zarad znane kulturne borbe odstavljen ter živi v avstrijskem delu svoje obširne škofije, je sploh že znano. Ravno kakih štirinajst dni pred zborovanjem je bila neka farna cerkev katoličanom vzeta ter novejšim krivovercem izročena, ki se štilijo za prave katolike ter starokatoličane imenujejo, in jih je v celi Vratislavi komaj dvesto, faranov katoliških pa, katerim so cerkev vzeli, kakor so mi dopovedovali, blizo dvajset tisuč.

Cerkve so v Vratislavi lepe in prostorne, več del gotiške. Čudno pa da nobena zvonika izdelanega nima razun kakih dveh, ampak stolp le kak meter čez cerkveno streho molí ter je z opeko pokrit. Ko v neko cerkev stopimo, me spremljevavec ópomni, da smo v luterskem templu. Ko vse še bolj pazno pregledujem ter prašam, kako je to mogoče, ker altarji, podobe in vse ima katoliški značaj, mi odgovori, da cerkev je bila katoliška in posebno bogato od dobrotnikov obdarovana. Tú je bilo naj več zadušnic prav slovesnih z vsemi navadnimi molitvami po mrtvih in celo s pridigo, kakor je tudi danes ravno zdaj ena. Kje? Tam na unem koncu. Slišal sem res že pred neko mrmranje, pa nisem vedel kaj pomeni. Gremo tje in res luterski pastor ima ravno govor do luterske množice ter hvali ranjke dobrotnike zarad pobožnosti in ljubezni. Vso lutersko množico pa je predstavljalo pet ženskih oseb, izmed katerih so bile saj štiri tako dalječ po klopeh, da pastorka, ki je prav tiho govoril, ni nobena besede razumela. Govor je bil kmalo končan, potem so zapeli nekaj odstajkov z orgljami in — mrtvaške zadušnice je bilo konec. Kje pa je bila sv. maša? I kaj to, saj je pastor mastno plačo vlekel. Tako se po Lutru sem ter tje spolnuje zadnja volja katoliških dobrotnikov!

III Dópadlo mi je posebno lepó zadržanje katoličanov v cerkvi. Ko v stolno cerkev stopimo, je bilo vse tiho, kakor bi človeka ne bilo noter. Ko hočemo cerkev ogledovati, stopi nekdo k nam ter pravi: Gospodje, počakajte malo, bo ravno povzdigovanje! Moram reči, da tako spodbudlivega obnašanja sem po Slovenskem malokje vidil. —

V Vratislavi mi je bilo tudi novo, da so se psi obrtniške prostosti polastili, ter tú volička, tam konjička spodrinili. Kjer hočeš, srečaš z malim vožičkom psa in dečko vkup, ali pa par psov in voznika; tudi ženske s psi posebno ponosno vozarijo. Smešno se mi je zdelo, kako je včasih unanji, včasih notranji vprženeč svojega nekdanjega posla se spomnil ter memogredoče lajal, njegov sosed ga pa hladnokrvno gledal, kakor bi se hotel od njega lajati naučiti. Tudi v Pragi in po Češkem sem sem ter tje tako vprego vidil. Toliko le memo gredé od mesta, kjer je bil letošnji veliki zbor avstrijskih in nemških čebelarjev.

Zborovalna dvorana je bila prostorna in lepo okinčana, kar se takó umé. Kar nam je na ptujem posebno dobro dejalo, je, da Avstrija tam ni pozabljena. Bilo je mnogo avstrijskih grbov, barv in banderčev, na kar tú in tam celó marsikteri avstrijski prusijaki pozabijo. S slavoklicem na lastnega nemškega cesarja je bil vselej skljnjen slavoklic na našega avstrijskega cesarja. Sploh moramo reči, da smo pri vsih, s katerimi smo občevali, zapazili nekakšno prav spoštljivo čutilo, mnenje do Avstrije, katerega prav mnogokrat pri naših nemškutarskih avstrijanih pogrešamo. Toliko smemo iz skušnje reči, da pomanjkanje domorodnega, avstrijskega ponosa in čutila nam „zunej v rajhu“ nobene časti in nobenega spoštovanja ne donaša, lahko mogoče pa, da kaj nasprotnega. Pa brez zamere gg. nemčurji! Vam ne moremo pomagati, ker resnice ne smemo pod mernik staviti.

Zborovalcev je bilo vpisanih nekaj čez petsto; govore pa je obiskovalo včasih po šest do sedem sto poslušalcev. Kakih 15—20 žensk se je zborovanja prav pridno udeleževalo ter s pazljivostjo odlikovalo. Prašaje smo zvedeli, da nekatere imajo lastne čebele, nekatere pa opravljajo poslo čebelarja pri svojih bolehnih, ali sicer po drugih opravljenih zadrževanih možeh.

Zastopani so bili — smemo že naravnost trditi — vsi stanovi. Pri zborovanji in razstavi, pri obedu in drugih veselicah je bil borni kmetič sosed velikega posestnika in grajščaka, učitelj iz dežele sosed vikšega sodniškega ali vladnega vradnika. Jaz sem se večkrat srečeval in občeval z nekim učiteljem in grofom s Poznanskega in grajšakom s Saksonskega. Po njih sem tudi zvedel, koliko marljive se pečajo s čebelarstvom po Nemškem, kakor pri nas. Skoraj vsako mesto ima svoje čebelarstvo, umno čebelarstvo s premakljivim satovjem je veliko bolj razširjano kakor pri nas; celó tudi svoje slamnate panje — peharje so po novem predeleli, dasiravno pehar ni tako pripraven za dzirzoniziranje, kakor naš slovenski panj. Panje imajo zeló drage, navadno po tri do sedem, osem glđ. Naš panj jim ne ugaja, ker je premajhen in premrzel. Našo kranjsko čebelo pa sploh zeló obrajtajo, če tudi ne vsi — je pač tako, kakor z vsako rečo. Posebno se pa neki dobro obnašajo polutanjke laško-Kranjske.

Vidil sem, da za čebelarstvo so zlasti vneti učitelji. Le malo jih, da bi se s čebelarstvom bolj ali manj ne pečali; mnogo pa jih je v tem oddelku prav izvrstno izobraženih. Da je rečeno resnica, so se naši bralci lahko prepričali v preteklih letih, ker so že mnogo izvrstnih člankov brali, ki so bili pisani od učiteljev. Trinajst učiteljev je bilo poslanih kot zastopnikov čebelarstvih društev (tedaj tretji del zastopanih društev) vpisanih kot zborovalcev je bilo blizo sto učiteljev (tedaj peti del vsih zborovalcev). V raznih odborih za razstavo, za nakup dobitkov po srečkanji, za razsodbo, komu gré častno pripoznanje, ali denarna nagrada za zasluge in izvrstno blago i. t. d. je bilo sedem učiteljev. Očitno znamenje, da moja hvala ni pretirana. Zapazili smo pri njih večem delu neko posebno značajnost tudi v verskih rečeh in ponos, da so zvesti katoličani. *)

Pri nekem izletu v zverinjak, ki je pičlo uro od Vratislave sta se mi dva gospoda posebno prijazna skazovala ter mi to in uno pokazala, ko bi sicer ne bil vidil. Pri malici in nazaj gredé smo bili pozno v noč vkup. Tudi drugi dan sta mi marsikaj razkazovala. Dopadla mi je nju posebna resnoba in verska zavest. Ko

*) Od ljuterskih učiteljev (evangeliških, kakor se sami zovejo) ne vemo kaj poročati; ker jaz nisem nobenega iskal in mené nobedin.

ju v šali prašam, kako da smo se tako soznani, mi odgovorita: To je storila črna suknja, bila sva si gotova, da najdeva enako katoliško čutilo. Jaz pa sem pri nju najdel tudi izvrstne vednosti o čebelarstvu. Nočemo s tem nikomur kaj očitati, naj nam pa tudi nikdo nezameri, če izrečemo željo: naj bi tudi naši slovenski učitelji svoje nemške sobrate posnemali v čebelarstvu in značajnosti.

Poseben list (v Vratislavi sicer ne izhaja kak čebelarski list) je vse dni zborovanja izhajal ter donašal vse, kar se je v zboru obravnavalo, govorilo in dotičnega godilo. Razstava mnogovrstnega čebelarskega orodja in živih čebel v raznih panjevih je bila prav zanimiva ter vedno obilno obiskovana. Tu se je vidil mēd in vosek v tako raznih podobah, da bi si človek komaj domišljeval. Čebele so bile razstavljene po vrtu ter bile nemke, lahinje, slovenke in nevem od kod še. Smešno je bilo, ko nas je kakih troje stalo pred polnim panjem, pa nismo čebel; ampak le mravlje vidili. Pa naj bi bile mravlje takō korenaške, ko pri nas, bi še bilo; ali bile so tako majhne, kakor naše naj manjše nekega rjavkastega plemena, pa bile so ravno to — neke azijske čebele! Čudno grēasto satovje imajo in pri nas se gotovo ne bodo nikoli udomačile. G. bar. Rožič je bil tje veliko reči poslal in tudi več pripoznanj dobil. G. Ambrožič je bil celō čebelarsko munduro ali uniformo v razstavo poslal. Toliko od unanjega. Od govornih obravnava. Dalje prih.

Imenik

čast. in spošt. udov, kateri so svojo letno plačo poslali:

(Dalje.)

Gospod Besednjak Miha, posestn. v Komenu	1	gld.
" Černota Miha, krēmar v Logu	1	"
" Jarm Janez, učitelj v Hinah	1	"
" Kacin Anton, posestnik v Polici	1	"
" Kernic Janez, nadučitelj v St. Vidu	1	"
" Klobčič Pavl, posestn. v Železnikih	1	"
" Pakič Miha, kupčevalec v Ljubljani	2	"
" Porenta Luka, župn. v Boh. Bistrici	2	"
" Rihar Franc, župnik v Planini	2	"
" Šular Janez, mizar v Bovecu	1	"

Listnica opravištva.

Č. g. J. L. kapl. v R. Naročeno poskrbeli; poslano ste menda že prejeli.

G. J. P. čebelar v L. Letos ne moremo nikakor ne. Upamo pa, da nam bode drugo leto mogoče; prosimo toraj za kratko potrpljenje.

G. P. J. posestn. v St. Če smo Vam prvič vljudno ustregli, iz tega vendar ne sledi, da bi mogli Vaša naročila vedno izvrševati. Roka roko umiva. Vi pa zahtevate razne reči od društva in — ud čebelarskega društva niste! Čudno!

G. J. O. posestn. v V. Ne zamerite, da se je reč malo zapoznila; zarad daljnega potovanja ni bilo pred mogoče.

G. J. K. v B. Se bode zgodilo, da le zadnji številki našega lista potni list podpišemo.

G. J. J. učit. v H. Mi smo Vam vse liste poslali in Vi jih niste prejeli? Čudno. Nazaj dobili nismo reč, kakor enega samega. Kolikor Vam jih manjka, nam sporočite, da Vam jih dopošljemo.